

PRAHA | Příběhy pražských pamětníků

Živě si pamatují bombardování Prahy. Všude byli mrtví

Od práce v pohostinství a psaní textů k písním se Jiří Beneš dostal až k povolání profesionálního vojáka. Ve vojenské službě setrval celých 40 let. Nejvíce mu ale v mysli utkvěly válečné události.

VÁCLAVA BURDOVÁ

Dětství prožil ve válečné Praze. Na jejím konci pak byl nasazen na budování zákopů na česko-polské hranici. Poválečná léta byla ve znamení psaní textů k jazzovým a swingovým písním. Těch Jiří Beneš vytvořil na 200. Jako profesionální voják bydlel na řadě míst Česka i Slovenska. Jak prožíval konec války a co způsobil jeho útek z nasazení v zákopech?

Vyrůstal jste v Praze. Jak vzpomínáte na své dětství? Je pravda, že jsem vyrůstal v Praze, většinou na Žižkově

a na Vinohradech. Vzpomínám na různé věci různě. Na Žižkově byly moc fajn vztahy mezi námi dětmi, ale potom jsme se přestěhovali na Vinohrady a začala válka. To byla situace už trošku jiná.

Jaké to bylo za války?

Za války to bylo složité. Já jsem těsně před válkou dělal zkoušky na gymnázium. Ale matka byla podomní švadlena a otec byl řidič na poště, navíc v roce 1942 zemřel, takže peněz bylo málo a já jsem měl horší prospěch. Takže mi vzali stipendium a nemohl jsem dál studovat.

Co jste tedy dělal dál?

Tenkrát za protektorátu byla povinnost pracovat, tak jsem šel na pracovní úřad. Nabídl mi práci v oboru kuchař-číšník. Na výběr jsem dostal hotel Regent na Malé Straně nebo hlavní nádraží, kde tehdy byly tři velké restaurace. Celou válku jsem nakonec tedy strávil na hlavním nádraží. Tam jsme obsluhovali, ale také transportovali jídlo pro německé vojáky, kteří jezdili

na frontu. Já jsem měl tu výhodu, že jsem trochu uměl německy ze školy a často jsem se mezi Němci pohyboval. Tak jsem leccos pochytil.

Pamatujete si nějaké válečné události?

V únoru v roce 1945 byly jeden den nálety na Drážďany, druhý den na Prahu. Tehdy se kopal Vinohradský tunel, tak jsme se tam všichni schovali jako v krytu. Když bylo po všem a šel jsem domů, všude byli mrtví. Nahnali nás potom na odklizení, to trvalo asi tři dny. Za pár dní jsme dostali nařízení odjet budovat zákopy.

Takže jste byl totálně nasazený takhle ke konci války?

Vzali nás na Masarykovo nádraží a jeli jsme nejdřív do Olomouce, potom do Čáslavic. Shodou okolností jsem 20 let poté v Čáslavicích začínal svou vojenskou službu. Dál jsme jeli do Jablunkova a Polského Těšína. Tam jsme se ptali, kam máme jít, a oni nám řekli, že do popravního. Báli jsme se, že nás chtějí popravovat, ale ukázalo se, že popravovna je polepšovna. Kopali jsme protitankové zákopy, které byly nahore široké čtyři metry a dole jeden metr.

Jak dlouho jste v příhraničí zůstali?

Byli jsme tam dva a půl měsíce. Hlídala nás parta česky mluvících kluků v černých uniformách s označením ZZ.

Co to znamenalo?

Tvrdili nám, že to je zvláštní nasazení,

ale určitě to byli Češi. Dnes už se o tom nikde nedozvíte, nikdo o tom nepíše. Jednoho zákopníka tam tehdy zastřelili. On se pořád vzpouzel, nechtěl kopat. Nakonec to dopadlo tak, že jednomu hlídači dal facku a začal utíkat. Tak po něm začali střílet. Tohle byl popud k tomu, že jsme utekli.

Jiří

Beneš

pražský pamětník

„Řekli, že máme jít do popravního. Báli jsme se, že nás chtějí popravovat, ale ukázalo se, že jde o polepšovnu.“

Vy jste se rozhodli utéct?

Ano, dostal jsem se domů 1. května. Odemkl jsem a matka mi hned zděšeně říkala, že už mě dva dny hledají čeští policisté. Uvažila mi bramboračku a v tu chvíli se za dveřmi jeden policista objevil a říká: „Dobrý den, já se jdu zeptat, jestli je ten váš kluk doma.“ Přitom na mě pořád koukal a dodal: „Pořád asi ještě ne, vidíte. Až přijde, tak ho k nám pošlete.“ A potom odešel. Tihle chlapi na to našťěstí kašlali. Řekl jsem si, že tam zůstat nemůžu.

Co vám hrozilo?

To nikdo neví. Byly případy lidí, které zastřelili za to, že vykopávali sazenice brambor ze země. Každopádně by to bylo nepříjemné. Pak

jsem se tedy nějakou dobu schovával. Po válce jsem se vrátil do práce, ale přišlo pro změnu nařízení k osídlování pohraničí. Tak nás nahnali do Karlových Varů. Tam jsem se staral o dobytek.

Jak dlouho jste tam byl?

Ta nasazení byla celkem tři, vždy jsme šli někam jinam. Celkem to bylo 9 měsíců. Asi 2 měsíce jsem byl v dolech, při téhle příležitosti jsem se pokoušel psát texty písní. Měl jsem ale tu nevýhodu, že jsem neuměl a dodnes neumím noty. Můj první autorský text se jmenoval Stromky na dvorku. Když jsem se vrátil do Prahy, podařilo se, že tu píseň hrál s kapelou Slávek Kunst. Pak jsem také psal pro Iva Vorlíčka a jeho 25člennou kapelu. Napsal jsem i dva texty pro tehdejší hvězdu jazzového nebe Richarda Adama.

Kolik textů jste napsal celkem?

Co si pamatuji, tak asi 200. Skončilo to, když jsem šel na vojnu. Po ní jsem napsal už jen jeden text. Po základní službě jsem šel do vojenské školy a nakonec do vojenské akademie, kde jsem to dotáhl na inženýra. Sloužil jsem potom 40 let.

Kde jste sloužil?

Praha, Žatec, Louny, Vyškov, Praha, Čáslav, Tábor, Hlohovec, Praha, takhle to šlo po sobě. Nebylo nijak hrozné se tak moc stěhovat. Skončil jsem pak v 60 letech.

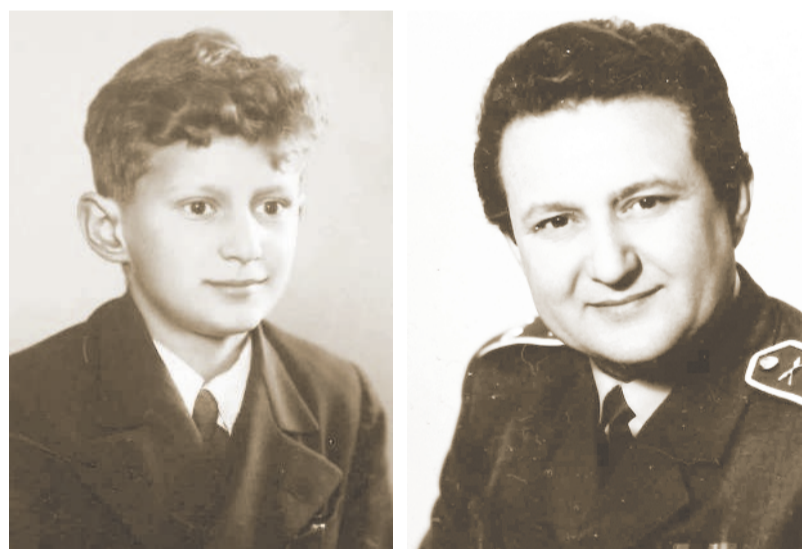
Jiří Beneš

- narodil se 13. října 1928
- během války pracoval jako číšník na hlavním nádraží, poté se živil skládáním textů k písním. Na svém kontě jich má přes 200
- působil jako voják z povolání. Sloužil 40 let
- dnes žije v Domově pro seniory Chodov

Domov pro seniory Chodov

- domov pro seniory Chodov byl otevřen v roce 1990 a jeho zřizovatelem je Hlavní město Praha.
- služby jsou určeny občanům, kteří mají sníženou soběstačnost především z důvodu věku a je jim nad 65 let.
- jedná se domov běžného typu, který neposkytuje zdravotnické služby.
- celková kapacita domova je 260 míst, jedná se o 100 jednolůžkových, 53 dvoulůžkových a 18 třílůžkových pokojů.
- klientům je poskytována řada volnočasových aktivit, jako jsou výlety, zájezdy či řada kulturních akcí.
- domov je tvořen 3 propojenými budovami, s prostorným atriem se zahradou, celý komplex je bezbariérový.

ŠTĚSTNÉ DĚTSTVÍ prožil Jiří Beneš na Žižkově a na Vinohradech, než přišla válka. Později se stal vojákem z povolání. Foto: archiv Jiřího Beneše

INZERCE

Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze

otevřít na podzim 2016
další ročník čtyřsemestrálních
kurzů pro přípravu znalců a odhadců
ve specializacích:

- oceňování nemovitých věcí,
- oceňování podniku (obchodního závodu),
- oceňování cenných papírů a ostatního finančního majetku

Podrobné informace a přihlášky je možné stáhnout z internetu nebo telefonicky požádat o jejich zaslání.

Informace a přihlášky

internet: <http://iom.vse.cz> (bez www),
e-mail: iom@vse.cz
tel.: 224 095 496 (cca 8.00 až 14.00 hod.),
příp. 224 095 732

Ředitel radí

Proč se investice do bytu vyplatí

V současné době, kdy peníze uložené v bance přinášejí mizivý úrok a vy na vkladech reálně proděláváte, představují nemovitosti výhodnou možnost investice, která přináší roční výnos přes pět procent. Investo-

vání do bytů je spojeno s minimálním rizikem na rozdíl od investic do akcií, které naopak představují obrovský risk. Bydlení bylo, je a vždy bude základní lidskou potřebou a vždy se najde někdo, kdo si byt potřebuje pronajmout. Další zásadní výhodou je skutečnost, že svou investici stále máte pod přímou osobní kontrolou. Cena nemovitosti navíc v dlouhodobém horizontu roste rychleji než inflace, jde tak o další výnos kromě nájemného.

Více se dočtete v mé knize Koupě bytu pod lupou. www.ekospol.cz/denik

**Evžen Korec, EKOSPOL a.s.
Lídr bytového trhu v ČR**

www.prazsky.denik.cz a www.praha.eu.
Tento projekt vznikl za podpory hlavního města Prahy.

INZERCE

JURIS REAL
real estate

Společná realitní a advokátní kancelář
JURIS REAL, spol. s r.o.

lhně vykoupi či zprostředkuje prodej rodinného domu, bytu, chaty, pozemku.
Vyřešíme právní vady, dluhy, exekuce i privatizaci.
Okamžitá výplata zálohy.

Tel.: 777 306 103